

νικῆς. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Φράγκοι καὶ οἱ Νορμανδοὶ δὲν ἐξεδιώξαν, ὡς οἱ Σάξωνες ἐν Ἀγγλίᾳ, τοὺς διατοίκους, ἀλλὰ συνεμίχθησαν μετ' αὐτῶν ἀφοῦ τοὺς ἐνίκησαν, διὰ τοῦτο ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου ἐγένετο μίγμα ἐκ τῆς Τευτονικῆς γλώσσης τῆς ὑπὸ τῶν κατακτητῶν τούτων ὀμιλουμένης καὶ τῆς πρὸ τῶν κατακτητῶν ἐπικρατούσης διεφθαρμένης Λατινικῆς. Ἐπομένως ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα καὶ σήμερον ἔχει ἀξιοσημείωτον συγγένειαν μετὰ τῆς Λατινικῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν μέγας ἀριθμὸς λέξεων Λατινικῆς καταγωγῆς αἵτινες ἦσαν ἐν χρήσει μετὰ τῶν Νορμανδῶν ἐν Γαλίᾳ, εἰσῆχθησαν καὶ ἐν τῇ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ συγχρόνως μετὰ τὴν κατάκτησιν· εἰς ταύτας δὲ τὰς Λατινικὰς λέξεις προσθετέαι καὶ αἱ ληφθεῖσαι κατ' ὁρίαν ἐκ τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τῆς Λατινικῆς φιλολογίας ἐν Εὐρώπῃ.

Ὅπως λοιπὸν ἐκ τοῦ βεβήματος τινῶν βυάκων καθίσταται τόπος τις ἀνώμαλος, οὕτω καὶ ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα φυσικῶς καθὼς πᾶσα σύνθετος γλῶσσα, ἐξ ἀνάγκης πάσχει ἐνίοτε ἀνωμαλίας. Δὲν πρέπει δὲ νὰ περιμένῃ τις ἐξ αὐτῆς τὴν σχέσιν τῶν μερῶν, τὴν πλήρη ἀναλογίαν καὶ τὴν σύνταξιν ἥτις δύναται νὰ εὗρεθῇ καὶ εἰς τὰς ἀπλουστεράς γλώσσας, τὰς σχηματισθεῖσας τρόπον τινὰ ἐξ ἑαυτῶν καὶ οἰκοδομηθεῖσας ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου θεμελίου. Ὅθεν ὀλίγιστα λείψανα Συζυγιῶν καὶ Κλίσεων ἔχει· καὶ ἡ σύνταξις τῆς εἶναι περιορισμένη, διότι ὀλίγιστα γνωρίσματα ὑπάρχουσιν εἰς τὰς λέξεις αὐτῆς, ἐξ ὧν δύναται νὰ γίνῃ φανερά ἡ μετὰ τῶν λέξεων συνάφεια καὶ ἀλληλουχία. Αἱ λέξεις τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ληφθεῖσαι ὑπὸ διαφόρων καὶ ἀνομοίων πηγῶν πλανῶνται οὕτως εἰπεῖν ἡ μία μακρὰν τῆς ἄλλης καὶ δὲν συνάπτονται τόσο φυσικῶς εἰς τὴν κατασκευὴν μιᾶς ἰδέας, καθὼς αἱ λέξεις αἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν.

Ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματα ταῦτα, ἐὰν ἦναι πραγματικῶς ἐλαττώματα, τῆς συνθέτου ταύτης γλώσσης, ἀντισταθμίζονται δι' ὠφελειῶν αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦσιν αὐτήν· ἰδίως δὲ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποικιλίας τῶν λέξεων διὰ τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα πλουτίζεται. Ὀλίγα γλῶσσαι εἶναι τῶν ἐν μᾶλλον πλούσιαι τῆς Ἀγγλικῆς. Εἰς πάντα τὰ σοβαρὰ ἀντικείμενα, πρὸ πάντων δὲ ἱστορικὰ, κριτικὰ, πολιτικὰ καὶ ἠθικὰ, οὐδεὶς συγγραφεὺς δύναται νὰ παρρησιάζῃ διὰ τὴν πτωχείαν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης. Τὸ φιλομαθὲς καὶ σκεπτικὸν πνεῦμα τοῦ λαοῦ, ἐσθναζέ πάντοτε

μεγάλαν ποσότητα φράσεων ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου πανταχόθεν.

Ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα εἶναι ἐπίσης πλουσία εἰς τὴν ποίησιν. Τὸ ποιητικὸν αὐτῆς ὕφος διαφέρει πολὺ τοῦ πεζοῦ, ὅχι ὡς πρὸς τὸν ρυθμὸν ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς λέξεις. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα εἶναι ἀπείρως ἀνωτέρα τῆς Γαλλικῆς, τῆς ὁποίας ἡ ποίησις δὲν ἠδύνατο νὰ διακριθῇ ὅτι διαφέρει ἀπὸ τοῦ σύνηδες πεζοῦ, εἰμὴ διὰ τῆς ὁμοιοκαταληξίας.

Κυρίως ἐπὶ σπουδαίων ἀντικειμένων καὶ ὡς πρὸς τὰς ἰσχυράς συγκινήσεις τῆς ψυχῆς ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα δεικνύει τὴν δύναμιν τοῦ ἐκφράζεσθαι. ἔχει περὶ τὰς 80 τοῦλάχιστον λέξεις ἵνα παραστήσῃ ὅλας τὰς ποικιλίας τοῦ πάθους τοῦ θυμοῦ. Ἀλλὰ πρὸς περιγραφὴν τῶν λεπτῶν αἰσθημάτων καὶ συγκινήσεων ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι τόσο γόνιμος. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα υπερβίνει τὴν Ἀγγλικὴν κατὰ πολὺ πρὸς ἐκφράσιν τῶν λεπτοτέρων ἐκφράσεων τοῦ χαρακτήρος· Ἄν ἐπιχειρήσῃ τις νὰ μεταφράσῃ εἰς τὸ Ἀγγλικὸν ὀλίγας σελίδας ἐνὸς τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Μαριβέ εὐθὺς θὰ ἐννοήσῃ τὴν δυσκολίαν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς ἐκφράσιν τῶν τοιούτων ἀντικειμένων.

Περαινόντες λέγομεν ὅτι οὐδεμία γλῶσσα εἶναι τόσο ἀφθονος ὥσον ἡ Γαλλικὴ, δι' ὅ,τι εἶναι τερπνὸν, παιδρὸν καὶ διασκεδαστικόν. Ἰσως εἶναι ἡ ἐπιτηδαιοτέρα γλῶσσα πρὸς ὁμιλίαν ἐν τῷ γνωστῷ κόσμῳ· ἀλλ' εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀντικείμενα τῆς συνθέσεως ἡ Ἀγγλικὴ δύναται δικτικῶς νὰ λογισθῇ ὅτι τὴν υπερβίνει κατὰ πολὺ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

M. P. A.

Η ΟΡΝΙΘΟΠΩΛΙΣ.

Κόρη μικρὴ τοῦ πιλαεῖς

Μὲ τὸ βραδὶ τὸ λυγρὸν,

Γιὰ πέμου πόσα τὸ πουλεῖς;

Αὐτὸ τ' ὀρνίθι τὸ μικρὸ;

—Τὸ πετεινάρ· τὸ κυλὸ

Μὲ τὰ χρυσὰ του τὰ πτερὰ

Ποτὲ, ποτὲ, δὲν τὸ πουλῶ,

Δὲν τὸ πουλῶ γὰρ τὸν παρᾶ.

—Κόρη μὴ φέγγε βιαστικὰ

Στάσου λιγάκι μὴ στιγμῇ,

Καὶ πέ· μου τῶρα παστρικά

Τοῦ ὀρνιθοῦ σου τὴν τιμῇ.

Τὸ πετεινάρι μου ἐγὼ
Ταῖς ὀρνιθές μου 'ποῦ θωρεῖς
Ὅπου μὲ κάμουν τὸ αὐγὸ,
Δὲν δίδω οὔτε μὲ φλουρί.

Δὲν θὰ τὸ δώσω καμμιανοῦ,
Γιατὶ τ' ἀκούω ποῦ 'μιλεῖ
Μὲ τὰ πουλάκια τ' οὐρανοῦ,
Καὶ τ' ἀγαπῶ πολὺ πολὺ.

Δὲν τὸ πουλῶ, νὰ τὸ χαρῶ !
'Ποῦ μὲ ξυπνάει τὴν αὐγὴ,
Καὶ 'ποῦ μὲ δείχνει τὸν καιρὸ
Καὶ τοῦ καιροῦ τὴν ἀλλαγὴ.

— Τὸ πετεινάρι σου αὐτὸ,
'Ορνιθοπῶλι μου καλὴ,
'Αν δὲν τὸ δίνης μὲ λεπτὸ
Παίρνω κι' αὐτὸ κ' ἓνα φίλι.

— Νὰ τὸ πουλὶ καὶ μὴ σταθῇς,
Πάρ' το καὶ ὦρα σου καλὴ,
Κ' ἐδῶ δὲν δίνουνε εὐθὺς
Κ' εὐκολα εὐκολα φίλι.

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΑΝΘΟΣ.

Ἦως εἰς τόσῃν ζάλην μόνον, καὶ εἰς παρακμῆς καιρὸν
Λουλουδάκι μου ὦραϊον,
Εἰς τὸν κῆπόν μου ἀκμαῖον
Θάλλεις πλήρες εὐωδίας καὶ θεληγέτρων ζωηρῶν;

Δὲν σὲ πλήττει τοῦ χειμῶνος ἡ θανάσιμος πνοή;
'Ἡ Χιὼν δὲν σὲ παγώνει;
'Ο βορρᾶς δὲν σὲ πληγώνει;
Δὲν φοβεῖσαι μήπως στύση ἡ ἀθῶα σου ζωή;

Τὴν οὐμίσχλην τῆς ἐσπέρας ἀναπνεόν δὲν βίβοις;
Καὶ δὲν σῆπες ἀπομάττον,
'Υγρασίαν τῶν τελεμάτων,
Καὶ τὴν ὀλεθρίαν πάχυνν τῆς χημερινῆς αὐγῆς;

Μὲ σέ, ἄνθος, ὁμοιάζει καὶ ἡ μαύρη μου ψυχή·
Πόσαι ἔνδον ἀλγηδόνες
Καὶ σκληροὶ παθῶν χειμῶνες
Τὴν σπαράττουσι, καὶ ὅμως ἀγαπῶσα εὐτυχεῖ.

Α. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πλοῦτη ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ Artizan ἀπαραριθμῶν τοὺς ὀρυκτολογικοὺς
θησαυροὺς τῆς Ἑλλάδος χάριν τῆς Αὐτοῦ Μεγα-
χειρίτης τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, εὐρίσκει

ὅτι οἱ πόροι τοῦ Κράτους, παρεκτὸς τῶν ἐκ τοῦ
ἐμπορίου ὠφελειῶν, ἀποφέρουσι τοῦλάχιστον ἐν
ἐκατομμύριον φράγκων ἐκ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐ-
ξορύξεως καὶ τῆς ἐξαγωγῆς κατὰ τὴν εὐθηνότεραν
διατίμησιν. Τὰ λατομεῖα Πεντέλης καὶ Πάρου
ἔχουσι πλείονα ἀξίαν τῶν τῆς Καρδάρας μαρμάρων
κατὰ τε τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν στερεότητα.
Ἡ Μήλος καὶ ὁ Κόλπος τῆς Κορίνθου εἰσὶν ἄφθο-
νοι ἐκ θεοῦ καθαροῦ. Ἡ Νάξος παράγει σμύριδα
ἀνωτέραν τῆς Τουρκίας, ἥτις μονοπωλεῖ αὐτήν.

Ὁ Πορφυρίτης, ὁ ὀφίτης λίθος, ἡ σιδηρίτις, χαλ-
κίτις καὶ μολυβδίτις γῆ, τὸ μαγκανήσιον, ἡ χρυ-
σῇ ἄμμος, ἡ ἄσβεστος, ὁ φυσικὸς κρύσταλλος καὶ
τόσα ἄλλα βιομηχανικὰ ὀρυκτὰ κεῖνται ἄχρηστα.
Τὰ ἀλατορυχεῖα καίτοι ἅπαντα κακῶς ἐκμεταλ-
λειόμενα οὐχ ἥττον ὅμως ἀποφέρουσι πρόσδοτον
εἰς τὸ κράτος 500,000 φράγκων. Ὅπόσον μέγα
εἰσόδημα ἤθελον ἀποφέρει αὐτὰ, ἐπιτηρούμενα
καλλίτερον;

Ἐλπίζωμεν εἰς τὸ Ἀγγλοσαξωνικὸν στοιχεῖον
ὅπερ ἐπενήργησεν ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ νέου βασι-
λέως, ὅτι θὰ γνωρίσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ ὅλων τού-
των τῶν θησαυρῶν καὶ θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ μέσα
ἵνα ἐπαναφέρῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς ἣν ἄλλοτε ἐφθασεν
ὑπεροχὴν.

Πληθυσμὸς τῆς μεγάλης Βρετανίας.

Εἰς τὴν ἐσχάτως ἐκδοθεῖσαν στατιστικὴν ὑπὸ
τοῦ Κ. Κόκ βλέπομεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀγ-
γλίας συμποσοῦται σήμερον εἰς 30 ἐκατομμύρια
κατοίκων, ὥστε ἐξάγεται ὅτι ἐξαιρέσει τῆς Βελ-
γικῆς οὐδεμία ἄλλη Εὐρωπαϊκὴ χώρα εἶναι τόσον
πολυάνθρωπος ὅσον ἡ Ἀγγλία, σχετικῶς πρὸς τὴν
γεωγραφικὴν ἑκτασίαν τῆς. Ἀνὰ δύο πρῶτα λεπτά
τῆς ὥρας τρεῖς ἄγγλοι γεννῶνται, καὶ ἀνὰ πᾶν
πρῶτον λεπτὸν ἡ Ἀγγλία χάνει ἐν τῶν τέκνων τῆς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ Ἀγγλίας μεταναστεύοντων
ἐλευθέρᾳ βουλήσει ἰσοδυναμεῖ ὡς 5 ἱρλανδοὶ πρὸς
1 ἄγγλον καὶ 3 ἱρλανδοὶ πρὸς 1 Σκῶτον.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν γυναικῶν ὑπερβαίνει τὸν
πληθυσμὸν τῶν ἀνδρῶν κατὰ 500,000 χιλιάδας,
τουτέστιν αἱ γυναῖκες πρὸς τοὺς ἀνδρας ἀναλο-
γοῦσιν ὡς 105 πρὸς 100. Ἐναργέστερον δὲ κατα-
φαίνεται ἡ ἐκπληκτικὴ τῶν αὐξήσεως τοῦ πλη-
θυσμοῦ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πόλιν Brikenhead, ἥτις
ἐνθ' ἐν ἔτει 1801 ἐκατοικεῖτο ὑπὸ 101 χωρικῶν,
σήμερον ἀριθμεῖ 51,539 κατοίκους. Τὸ δὲ Λον-
δὶνον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ περιέχει νῦν τόσους κα-